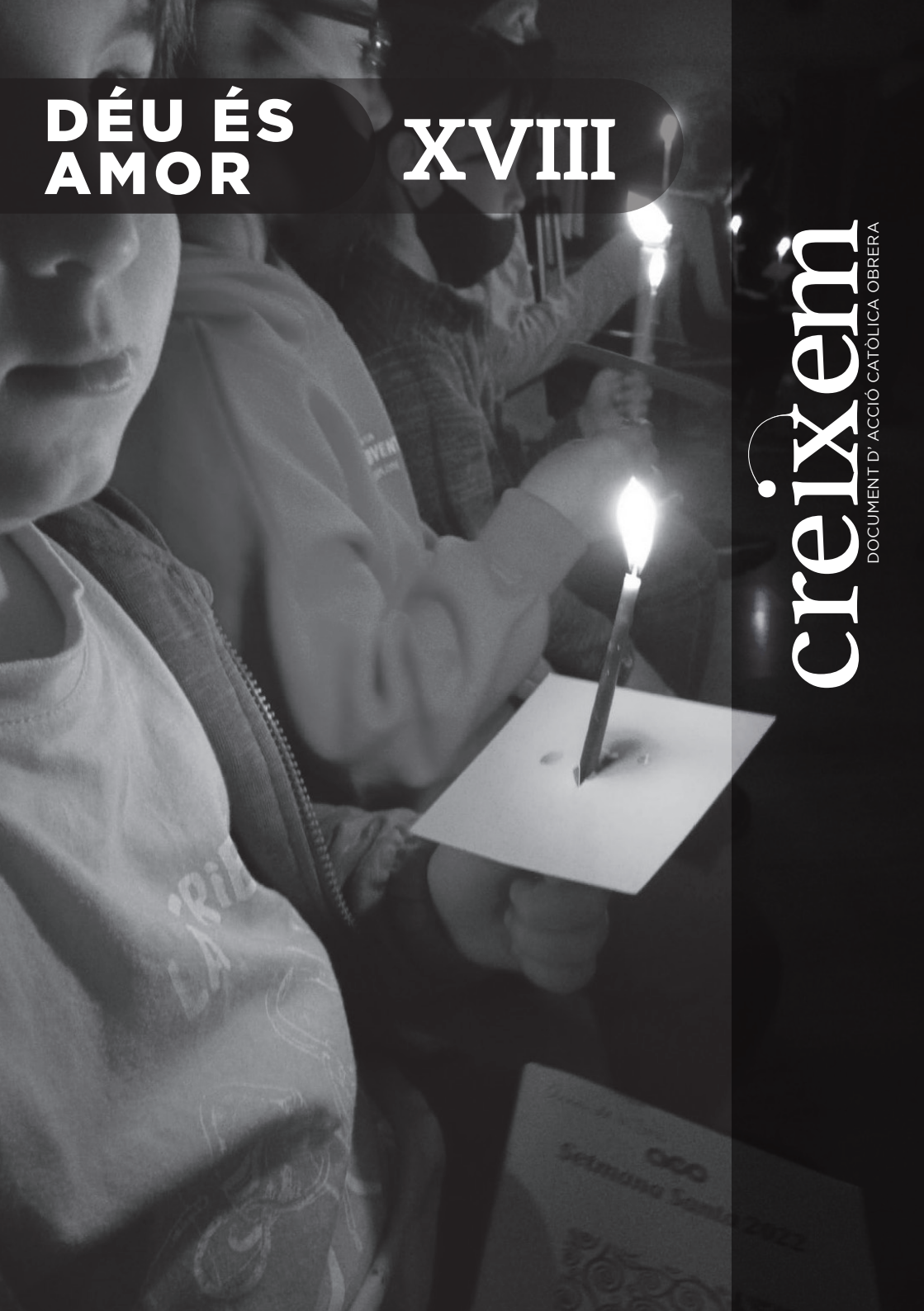

**DÉU ÉS
AMOR**

XVIII

creixem

DOCUMENT D'ACCIÓ CATÒLICA OBRERA

Déu és l'incognoscible, el transcendent: inassolible per a la ment humana. Un misteri.

Per això a Déu no se'l pot conèixer sinó a través de l'amor i, per als cristians, pels ensenyaments de Jesús, que és tot amor.

En tot allò que no sigui amor, no hi busquem Déu. Fora de nosaltres, tampoc. El tenim dins nostre.

Una part de la meua vida m'ha tractat molt malament. M'ha fet patir molt. Déu no hi ha intervingut, perquè Déu no pot produir patiment, ja que és amor. Per això no puc donar gràcies a una part de la meua vida.

Em vaig criar sense pare des dels 6 anys, encara que vaig tenir una mare extraordinària. El meu primer fill va néixer amb paràlisi cerebral profunda i va morir als 7 anys. Vaig

tenir un accident que em va tenir gairebé dos anys de baixa laboral i amb seqüeles que amb el pas del temps s'han anat agreujant. La meua dona, després d'una intervenció quirúrgica, al postoperatori va tenir una trombosi que la va deixar pràcticament dependent durant catorze anys, fins a la seva mort. La meua filla gran es mor després de set anys amb la malaltia del càncer. Impossible donar gràcies a aquesta part de la meua vida.

Però sí que hi ha una altra part de la meua vida i per aquesta sí que he de donar gràcies a Déu. I és gràcies a la fe. Per això penso que, malgrat el patiment, soc una persona afortunada. No he perdut la fe.

La meua fe comença a casa

La meua mare era una persona de fe i aquesta es vivia a casa. Era una fe de l'època: anar a missa els dies de precepte perquè, si no, Déu et castigava i poca cosa més. Ens traslladem tota la família a Badalona i continuo freqüentant l'església a través de la missa. Ja casat i amb el meu primer fill nascut ens vam traslladar a viure al barri de Pomar, també de Badalona.

Igualment freqüento la parròquia anant a missa els dies de precepte. Em va costar incorporar-me a la comunitat: primer perquè teníem el nen amb les dificultats esmentades, i segon perquè no entenia gaire bé la manera com es vivia la fe a la comunitat. Però era una cosa curiosa, no entenia la “música” però sí el “to”. La meva manera de veure Déu comença a canviar i, per tant, també la meva fe. Vaig descobrir un Déu que no castiga i un Jesús humà. Som una parella jove i amb un fill amb gran discapacitat que durant tota la seva curta vida va ser totalment dependent. Davant d'aquesta situació, la comunitat va ser molt important per a nosaltres. La veritat, no sé com hauria estat aleshores la nostra vida sense la comunitat.

DÉU ÉS AMOR

Després de Pomar venen les Comunitats Populars i tot seguit l'ACO.

Sempre he tingut un gran entorn que m'ha ajudat molt a anar-me formant com a persona.

Com he dit abans, sí que hi ha una part de la meva vida per la qual sí que dono gràcies a Déu, perquè aquí sí que considero que hi ha participat. I és per mitjà de la fe. Al llarg del temps, la fe m'ha fet ser i pensar d'una manera determinada. I continua, ja que el camí de la fe és un camí que no s'acaba mai. "Caminem, encara que no arribem", vaig sentir dir al iogui Ramiro Calle. Aquesta manera de ser (amb tots els defectes que hi hagi i més) m'ha ajudat molt a la vida. A través de la fe i els ensenyaments de Jesús, Déu m'ha ajudat a suportar, amb la major dignitat possible, els cops durs que m'ha donat la vida. "La meva ànima descansa en Déu", vaig sentir dir a una monja xilena.

L'últim, i potser per això el més dolorós, ha estat la mort de la meva filla. Des que va començar a estar malalta les meves pregàries han

anat canviant la forma. Últimament no vaig demanar mai la seva curació, encara que si ho hagués fet, hauria estat una manera de demostrar el meu amor per ella. No vull ficar Déu on, jo crec, no li correspon. No vull dir que els miracles no passin. Succeeixen, però no amb la meva poca fe. Mirant Déu des de l'amor tot es percep de manera diferent. En cada acte d'amor hi veig Déu, el faci qui el faci. Fins i tot, els actes que no són d'amor es veuen diferents.

Potser mai com ara no he sabut valorar l'amor que la meva filla sentia per mi. Ara hi recorro perquè hi veig Déu. El recordo cada dia a les meves meditacions i en els moments difícils m'aixeca. El seu amor per mi, que és l'amor de Déu, no vol que jo pateixi. Em dona força i serenitat.

Jo sempre dic que estic fet de retalls dels altres. De tothom he après una cosa que m'ha ajudat a la vida. Incloent-hi els qui han escollit un altre camí per a les seves vides. A tots els estic agraït.